

дружки, но личало вече че тя не намървала въ нищо прѣжнето удоволствіе. Така челоуѣкъ, като излѣзе отъ години-тъ на дѣтинството, вижда играчки-тъ си, които му сж были толкозь драгы и съ които ся е залгвалъ като е былъ по-малкъ—улава ся за тѣхъ, иска да играе; но осѣща че тѣ го вече не веселятъ и оставя ги съ въздъхваніе.— Нашата хубавица не можала сама на себе си да даде отчетъ за това що ставало въ нейъ, тя не можала да си истълкува що сж тѣзи смжтены и тъмны чувства въ нейъ. Нейното въображеніе ѝ прѣдставяло чудеса! Напримѣръ ней често ѝ ся виждало на снѣъ, а много пжтя и на явѣ като стояла вечеръ на прозорцыгѣ та гледала по мрачкавжтж зорж, струвало ѝ ся че съзира ужъ да ся мѣржѣе прѣдъ очитѣ ѝ нѣкакъвъ си образъ прѣлестенъ, вѣда или призракъ нѣкой си миловиденъ ѝ ся вѣставалъ и ужъ съ засмѣно лице ѝ канялъ при себе си, но озърняла ся и той изчезнувалъ въ въздухътъ, събудяла ся и нищо, нищо нѣмало.

По нѣкогашъ пакъ въ въспаленны-тъ ѝ мысли прѣдставялъ ѝ ся огроменъ нѣкой храмъ, въ който хыляды мжжіе и жены влазjali съ радостны лица като ся държѣли единъ другый за ржкж, и Невѣнка искала да влѣзне въ него; но невидима ржка ѝ задържала за дрѣхжтж и неизвѣстенъ гласъ ѝ казалъ, *“стой тука въ придворжтж на храма!* понеже нѣкой безъ милъ другаръ не влиза въ неговжтж вжтрѣшность.—Тя осѣщала движеніето на сърцето си но не знаяла какъ да тълкува този снѣъ, не проумѣвала за кого желае, но живо чувствувала нѣкакъвъ недостатокъ въ душжтж си и ся топила като воскъ.—Така мои хубавицы! вашій животъ въ нѣкои години не може да бжде честитъ ако тече така осамотенъ, като рѣка въ пустынь и като поле безъ пастырь; тогази цѣлъ свѣтъ бива за васъ пустынь, гласътъ на славея не отговаря на сърцето ви, той ви ся счува като печаленъ отзивъ на уединеннжтж вы тжжж. Напрасно вы ще лжжите самы себе си и ~~ще~~ искате да напълните пустотжтж на душж-